

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/151/2023
Identifikačné číslo spisu:	7708203672
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7708203672.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ R. U., E. 4, zastúpeného splnomocnencom JELENČÍK A PARTNERI advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Bratislava, Tatranská 49, IČO: 47245042, 2/ X. U., E. XX, 3/ G. U., E. 4, zastúpených advokátom JUDr. Milošom Kaščákom, Vranov nad Topľou, Kalinčiakova 10, proti žalovaným 1/ M. Z., Z., A. D. XXX/XX, zastúpenému splnomocnencom AK Slobodník s.r.o., so sídlom Košice, Štúrova 20, 2/ Dražby a reality PAMAŠA, s.r.o., so sídlom Levice, Kalvínske námestie 2, IČO: 36706655, zastúpenej advokátom JUDr. Ľubošom Noskovičom, Bratislava, Konventná 5, 3/ GORE, družstvo, so sídlom Zvolen, Námestie SNP 41, IČO: 36718637, zastúpenému splnomocnencom Ulianko & partners, s.r.o., so sídlom Zvolen, Môťovská 497/2, IČO: 36856517, o určenie neplatnosti dražby, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 7C/35/2020, o dovolaní žalovanej 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. februára 2023 sp. zn. 5Co/217/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobcovia 1/ až 3/ majú voči žalovanej 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. februára 2009 č. k. 20C/53/2008-120 zamietol žalobu, ktorou sa pôvodný žalobca 1/ R. U., narodený XX. B. XXXX, naposledy bývajúci v E. XXX (ďalej len „pôvodný žalobca 1/“) a žalobkyňa 3/ domáhali určenia neplatnosti dražby uskutočnenej 17. marca 2008 podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“). Zároveň vyslovil, že o trovách konania rozhodne až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno týkajúce sa neplatnosti dražby, pretože nepreukázali, ktoré ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách boli pri vykonaní dražby porušené.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie pôvodného žalobcu 1/ a žalobkyne 3/ rozsudkom (v poradí tretím) z 09. júna 2016 sp. zn. 5 Co 750/2015 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny s tým, že sa v celom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 1, 2 O. s. p.).

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) konajúci o dovolaní žalobcu 1/ uznesením z 28. januára 2020 sp. zn. 1Cdo/118/2017 rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 09. júna 2016 sp. zn. 5Co/750/2015 a rozsudok Okresného súdu Michalovce z 12. februára 2009, č. k. 20 C 53/2008-120 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Michalovce na ďalšie konanie.

3.1. Rozhodol tak majúci za to, že dovolanie je procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP ohľadne nesprávneho právneho posúdenia súdmi nižšej inštancie v otázke či je súd povinný ex offio aplikovať právnu úpravu ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách na skutkový stav, ktorý vyplýva zo spisu ak sa žalobca takejto aplikácie výslovne nedomáha, hoci petit žaloby by takouto aplikáciou nebol nijako dotknutý. Tým zároveň posudzoval aj opodstatnenosť či neopodstatnenosť odklonu odvolacieho súdu od riešenia tejto otázky ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Po analýze záverov rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/100/2012, 3Cdo/401/2014, judikátu R 138/2014 konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie a aj odvolací súd jednoznačne vedomosť o tom, kde sa nachádza rodinný dom (obec E., okr. Z.) a kde sa konala jeho dražba (mesto F.), čo predstavuje minimálnu vzdialenosť 336 km medzi miestom dražby a draženým rodinným domom, kde čas cesty za ideálnych podmienok trvá 5 hodín, čo zásadným spôsobom obmedzuje možnosť účasti na dražbe širokej časti potenciálnych záujemcov a tým znižuje aj potenciálny výnos z dražby. Absolútnu nevhodnosť zvoleného miesta dražby, na ktorom sa dohodli žalovaná 2/ a žalovaný 3/ v zmluve o vykonaní dobrovoľnej dražby z 11. februára 2008 (čl. VI. ods. 1) potvrdila aj dražba samotná, čo nakoniec aj bolo preukázané, keď sa dražby zúčastnil len jeden záujemca z okolia draženej nehnuteľnosti - žalovaný 1/, ktorý vydražil dom za najnižšiu cenu. Okresný a krajský súd právnu úpravu § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách na daný skutkový stav neaplikoval. Najvyšší súd už judikoval vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/100/2012 a 3Cdo/401/2014, že ak je miesto dobrovoľnej dražby príliš vzdialené od draženej nehnuteľnosti, je to dôvod neplatnosti takejto dražby, pretože tým dochádza k zásadnému obmedzeniu účasti na dražbe. Nerešpektovanie týchto rozhodnutí znamenalo neopodstatnený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

4. Súd prvej inštancie, ktorému bola vec vrátená na ďalšie konanie, rozsudkom z 19. januára 2022 sp. zn. 7C/35/2020 v spojení s opravným uznesením zo 14. marca 2022 č. k. 7C/35/2020-242 určil, že dražba vykonaná dňa 17. 03. 2008 v F. žalovaným 2/ ako dražobníkom na návrh žalovaného 3/ ako záložného veriteľa na ktorej žalovaný 1/ vydražil nehnuteľnosť, parc. čís. XX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 600 m² a na nej postavený rodinný dom, súp. č. XXX, ktoré nehnuteľnosti sú zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie E. na mene žalobcov je neplatná (výrok I.). Žalobcom 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ až 3/ v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok II.). Žalobcom 1/ až 3/ priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovaným 1/ až 3/ v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov dovolacieho konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok III.).

4.1. Vychádzajúc z ustanovení § 11 ods. 1, § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, § 137 písm. d), § 455 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vzhľadom na skôr vyslovený právny názor najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 1Cdo/118/2017 z 28. januára 2020, ktorým bol prvoinštančný súd viazaný, mal za to, že vzdialenosť draženého rodinného domu v obci E. od miesta dražby v meste F. predstavujúca 336 km, časovo v trvaní cca. 5 hodín zásadným spôsobom obmedzila možnosť účasti na dražbe širokej časti potenciálnych záujemcov a tým znížila aj potenciálny výnos z dražby. Táto skutočnosť bola preukázaná tým, že dražby sa reálne zúčastnil len jeden záujemca z okolia draženej nehnuteľnosti a to samotný žalovaný 1/, ktorý úspešne vydražil dražený rodinný dom za najnižšiu cenu. Takto zistený skutkový stav založil neplatnosť dobrovoľnej dražby z dôvodu uvedeného v § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách.

5. Na odvolanie žalovaných odvolací súd rozsudkom z 23. februára 2023 č. k. 5Co/217/2022-315 výrokom I. potvrdil rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku I. Zároveň výrokom II. potvrdil rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výrokoch II. a III. vo vzťahu medzi žalobcami 1/ až 3/ a žalovanými 2/ a 3/. Výrokom III. zmenil rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku II. vo vzťahu medzi žalobcami 1/ až 3/ a žalovaným 1/ tak, že žalobcom 1/ až 3/ proti žalovanému 1/ náhradu trov konania nepriznáva. Výrokom IV. zmenil rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku III. vo vzťahu medzi žalobcami 1/ až 3/ a žalovaným 1/ tak, že žalobcom 1/ až 3/ proti žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva. Výrokom V. žalobcom 1/ až 3/ priznal proti žalovaným 2/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Napokon výrokom VI. vo vzťahu medzi žalobcami 1/ až 3/ a žalovaným 1/ náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznal.

5.1. Odvolací súd zdôraznil, že súd prvej inštancie pri posúdení, či v prejednávacom prípade (ne)došlo k porušeniu § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách účinného do 31. 12. 2008, sa riadil zásadou kasačnej záväznosti a podľa názoru odvolacieho súdu nenastal prípad tzv. výnimky z tejto kasačnej záväznosti. K odvolacím námietkam žalovanej 2/ zastal názor, že po kasačnom rozhodnutí nedošlo k žiadnej podstatnej zmene zisteného skutkového stavu, pričom „interpretáciu“ odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu žalovanou 2/ považuje za nesprávnu a nemajúcu podklad v kontexte celého obsahu a záverov zrušujúceho rozhodnutia.

5.2. Otázku primeranosti a vhodnosti stanovenia podmienok dražby v časti určenia miesta konania dražby súd prvej inštancie posúdil v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v jeho kasačnom rozhodnutí, ktorý má podklad v ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít reprezentovanej rozhodnutiami najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/100/2012 (R 138/2014), 8Cdo/58/2018, 8Cdo/289/2019, 9Cdo/142/2019. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že za neprimerané možno bez ďalšieho považovať také miesto konania dražby, v prípade dražby určenej na každodenné bývanie, ktorým je miesto vzdialené niekoľko sto kilometrov od miesta, v ktorom sa dražená nehnuteľnosť nachádza, od ktorej sa súd prvej inštancie neodklonil, čím došlo k naplneniu článku 2 CSP. K odvolacej námietke týkajúcej sa retroaktívneho uplatnenia judikatúry odvolací súd uviedol, že nejde ani o prelom rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, nejde ani o žiaden nový právny názor, ale ide o interpretáciu § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách. Zo zisteného skutkového stavu, ktorým je vzdialenosť 336 km medzi miestom dražby a draženým rodinným domom, súd prvej inštancie vyvodil záver o zásadným spôsobom obmedzenej možnosti účasti na dražbe širokej časti potencionálnych záujemcov, čo má nepochybne vplyv aj na dosiahnutý výťažok z dražby. Súčasne porušenie povinnosti podľa § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách je takým porušením zákona o dražbách, v prípade ktorého môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby. Žalobcovia, resp. ich právny predchodca ako pôvodní (bezpodieloví) spoluvlastníci predmetu dražby takýmito osobami sú, pretože neprimerané určenie miesta dražby znížilo možnosť reálneho dosiahnutia účelu dražby, čím došlo k naplneniu § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu žalovaná 2/ (ďalej aj „dovolateľka“) podala dovolanie, ktoré odôvodnila dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP a navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie alebo zmeniť napadnuté rozhodnutie tak, že dovolací súd vyhovie žalobe. Zároveň navrhla odložiť právoplatnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu možných prevodov vlastníckeho práva na tretie osoby, čo by v budúcnosti mohlo viesť k sťaženej ochrane práv dotknutých žalovaných a k možným škodám na majetku nových nadobúdateľov vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam.

6.1. Porušenie práva na spravodlivý proces namietala tým, že odvolací súd sa nevysporiadal s dôkazmi produkovanými žalovanou 2/ a jej podstatnými argumentami s ohľadom na určenie miesta konania dražby podľa § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách ako aj kumulatívne naplnenie podmienok určenia neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a ustálenej rozhodovacej praxe. Prijaté závery odvolacieho súdu hodnotí dovolateľka ako extrémne nespravodlivé a neudržateľné najmä na retrospektívu judikatúry, ako aj žalovanou 2/ tvrdený a preukázaný skutkový stav podmienok aplikácie ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré nižšie súdy vôbec nevzali do úvahy. Dovolateľka je názoru, že preukázala podstatnú zmenu zisteného skutkového stavu zakladajúceho

výnimku z kasačnej záväznosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/118/2017. Rozhodujúcou je podľa dovolateľky aj okolnosť, že v čase určovania miesta konania dražby v roku 2008 nebolo vydané ani jedno z rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktoré odkazoval odvolací a dovolací súd. Argumentácia dovolacieho súdu ustálenou súdnou praxou pôsobí voči žalovaným retrospektívne nespravodlivo a je v rozpore s princípom právnej istoty ako aj ochrany legitímnych očakávaní. Dovolateľka je tiež názoru, že prijatie záveru o obmedzenej účasti len na základe toho, že sa dražby zúčastnil jediný záujemca z okresu Z. bez posúdenia ďalších skutočností je neprávne, pretože je v rozpore s § 191 ods. 1 CSP.

6.2. Dovolateľka uplatnila i ďalší dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Namietala, že nižšie súdy neskúmali kumulatívne naplnenie ďalších podmienok určenia neplatnosti dražby v súlade s požiadavkami § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách a ustálenej rozhodovacej praxe. Pre úspech žalobcu v spore o neplatnosť dobrovoľnej dražby nestačí len poukázať na konkrétne porušenia ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, ale žalobca musí zároveň preukázať ako týmto konkrétnym porušením bol reálne dotknutý na svojich konkrétnych právach. Odvolací súd sa v právnej otázke splnenia podmienok určenia neplatnosti dražby odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyplývajúcej z rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/66/2019, 7Cdo/481/2014 a 5Cdo/117/2018.

7. Žalobca 1/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie žalovanej 2/ uplatnené podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je neprípustné. Pokiaľ je dovolateľka nespokojná so skutkovým a právnym hodnotením veci, uvedené nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

8. Žalobcovia 2/ a 3/ k doručenému dovolaniu žalovanej navrhli dovolanie odmietnuť. Právne závery uvedené v rozsudku sú v súlade s právnym názorom vysloveným v dovolacom rozsudku v preskúmvanej veci.

9. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

11. Žalovaná 2/ vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní došlo k nou tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Zo znenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že relevantná podľa tohto ustanovenia je výlučne vada: a/ ktorá je dôsledkom nesprávneho procesného postupu súdu, b/ ktorá znemožnila strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, a zároveň c/ ktorej intenzita je taká vysoká a dôsledky ktorej z hľadiska ich dopadu na procesné oprávnenia strany také závažné, že tým dochádza (až) k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Procesným postupom v zmysle § 420 písm. f) CSP sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu

rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie, vykonával dokazovanie, zohľadňoval procesné oprávnenia strán sporu, dbal o ich rovné postavenie a vytváral im procesnú možnosť na realizáciu ich procesných oprávnení v súlade so zákonom). O nesprávny procesný postup ide v prípade vedenia sporu, pri ktorom konajúci súd nerešpektuje procesné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov upravujúcich civilné konanie. Z hľadiska uvedeného ustanovenia je relevantný len procesne nesprávny postup súdu závažnej intenzity, v dôsledku ktorého bola strane zmarená možnosť jej aktívnej účasti na konaní a prekazená realizácia jej patriacich procesných práv.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP žalovaná 2/ v podstatnom namietala (i) nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania, (ii) arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a (iii) nesprávnu interpretáciu záväznosti kasačného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/118/2017 (bod 3.1).

16. Dovolateľka namieta nesprávne vyhodnotenie dokazovania ohľadom prijatia záveru o obmedzení účasti na dražbe, pretože sa dražby zúčastnil len jeden záujemca z okresu Michalovce, pričom súdy neposúdili ďalšie okolnosti.

16.1. Dokazovanie je významnou časťou civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávaný nárok. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP, normatívne vyjadrená v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov robí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritorne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 729 s.).

16.2. Nesprávnym procesným postupom podľa § 420 písm. f) CSP je aj také odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, v rámci ktorého došlo k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov (porovnaj nález Ústavného súdu SR z 26. februára 2025 sp. zn. III. ÚS 376/2024).

16.3. Voľné hodnotenie dôkazov sa opiera o povinnosť súdu vyhodnotiť všetky vykonané dôkazy bez zreteľa na to, či potvrdzujú, alebo vyvracajú tvrdenia účastníkov, a v neposlednom rade tiež o zásady formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov však má svoje limity. Súd je totiž pri hodnotení dôkazov viazaný skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (III. ÚS 332/09).

16.4. Dovolaním možno napadnúť len výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, pričom nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ako to vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, možno vyvodzovať len zo spôsobu, ako k výsledku súd dospel. Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie

nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu vecí. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd uvádza, že tieto vady v prejednávanej veci nezistil.

16.5. Dovolateľka v súvislosti s porušením ustanovenia § 191 CSP poukázala na záver o obmedzenej účasti na dražbe na základe toho, že sa dražby zúčastnil jediný záujemca z okresu Z., pričom namietala, že súdy opomenuli posúdiť ďalšie skutočnosti. Podľa dovolateľky ďalšie skutočnosti spočívali v tom, že (a) predmet dražby bol opakovane 5-krát bezúspešne speňažovaný na exekučných dražbách uskutočňovaných v Z., (b) konanie pôvodného žalobcu spočívajúce v nesprístupnení predmetu dražby záujemcom v termínoch obhliadok a vyhlasovaním, že predmet dražby neodovzdá bolo faktorom, ktorý významným spôsobom znižoval záujem o nehnuteľnosť, (c) prezenčné listiny z 36 dražieb rôznych druhov nehnuteľností s rôznou vzdialenosťou miesta konania dražby od predmetu dražby, z ktorých vyplýva neexistencia príčinnej súvislosti, (d) podľa dražobnej praxe bývajú pravidelne záujemcami s najväčším záujmom (vydražiteľia) osoby mimo regiónu nehnuteľnosti.

16.6. Dovolací súd uvádza, že z rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) je zrejмый jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého vzdialenosť medzi draženým rodinným domom a miestom konania dražby predstavuje 336 km, čas cesty 5 hodín, účasť na dražbe len jedného záujemcu z okolia draženej nehnuteľnosti a vydraženie za najnižšie podanie. Odôvodnenie uvedeného skutkového záveru v ničom neporušuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov. Podľa názoru dovolacieho súdu spôsob, akým odvolací súd dospel k tomuto rozhodujúcemu skutkovému zisteniu, zodpovedá ustanoveniu § 191 CSP v spojení s ustanovením § 185 CSP. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené.

16.7. Dovolacia námietka žalovanej 2/, ktorá mala spočívať v tom, že súdy nižšie súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, nebola spôsobilou založiť prípustnosť dovolania.

17. Dovolateľka považovala napadnuté rozhodnutie za arbitrárne a nepreskúmateľné, namietala nedostatočné odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia v tom, že sa nezaoberal podstatnými argumentmi žalovanej 2/ s ohľadom na určenie miesta konania dražby podľa § 11 ods. 1 a kumulatívne naplnenie podmienok určenia neplatnosti dražby podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách.

17.1. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

17.2. Dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či naplňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), teda takého práva strany sporu na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré je imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces i práva na súdnu ochranu.

17.3. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 zo dňa 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Pritom uvedené nedostatky musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne, ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd potvrdil ostatné prvoinstančné rozhodnutie treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu.

18.1. Z preskúmanej veci vyplýva, že dôvodom určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby konanej 17. marca 2008 určenej súdmi nižšej inštancie bolo absolútne nevhodné miesto konania dražby (§ 11 ods. 1 v spojení s § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách). K uvedenému záveru dospel súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania ako aj vychádzajúc z právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v uznesení z 28. januára 2020 sp. zn. ICdo/118/2017, ktorý spočíval v tom, že vzdialenosť dražbeného rodinného domu v obci E. od miesta dražby v meste F. predstavujúca 336 km, časovo v trvaní cca. 5 hodín zásadným spôsobom obmedzila možnosť účasti na dražbe širokej časti potenciálnych záujemcov a tým znížila aj potenciálny výnos z dražby. Táto skutočnosť bola preukázaná tým, že dražby sa reálne zúčastnil len jeden záujemca z okolia draženej nehnuteľnosti a to samotný žalovaný 1/, ktorý úspešne vydražil dražený rodinný dom za najnižšiu cenu. Takto zistený skutkový stav založil neplatnosť dobrovoľnej dražby z dôvodu uvedeného § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách. Odvolací súd akcentoval situáciu, že súd prvej inštancie rozhodol o predmetnej žalobe potom, čo najvyšší súd svojím uznesením z 28. januára 2020 sp. zn. ICdo/118/2017 zrušil ostatný rozsudok krajského a rozsudok okresného súdu, z čoho vyplývala pre nižšie súdy kasačná (inštančná) záväznosť, ktorá môže byť reflektovaná iba bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu. Následne odcitoval relevantnú časť odôvodnenia zrušujúceho uznesenia z 28. januára 2020 sp. zn. ICdo/118/2017 a konštatoval, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí v otázke posúdenia, či v prejednávanom prípade došlo alebo nedošlo k porušeniu § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách, sa riadil zásadou kasačnej záväznosti a podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci nenastal prípad tzv. výnimky z tejto kasačnej záväznosti. Zároveň sa zaoberal výhradami žalovanej 2/, ktorá bola názoru, že takéto výnimky z kasačnej záväznosti nastali, ktoré vyhodnotil ako nesprávne, nemajúce podklad v kontexte celého obsahu a záverov zrušujúceho rozhodnutia. Odvolací súd konštatoval, že otázku primeranosti a vhodnosti stanovenia podmienok

dražby v časti určenia miesta konania dražby súd prvej inštancie posúdil v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v jeho kasačnom rozhodnutí, ktorý má podklad v ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, od ktorej sa neodklonil, čím došlo k naplneniu článku 2 ods. 1 CSP. V ďalšom odvolací súd analyzoval ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v tejto otázke, citoval na vec vzťahujúce sa pasáže rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/100/2012 (R 138/2014), 8Cdo/58/2018, 8Cdo/289/2019, 9Cdo/142/2019, z ktorých vyplýva, že za neprimerané možno bez ďalšieho považovať také miesto konania dražby, v prípade dražby určenej na každodenné bývanie, ktorým je miesto vzdialené niekoľko sto kilometrov od miesta, v ktorom sa dražená nehnuteľnosť nachádza. Zopakoval rozhodujúci skutkový stav s odkazom na zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu vzdialenosť draženej nehnuteľnosti a miesta konania dražby 336 km, na ktorý bolo potrebné aplikovať § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách. Zároveň vyhodnotil ako nedôvodné námietky odvolateľov v kontexte určenia miesta konania dražby. Osobitne posúdil ako neopodstatnené námietky retroaktívneho uplatnenia judikatúry, zrušujúce rozhodnutie nepredstavuje prelom rozhodovacej činnosti, nejde o nový právny názor, ani o právnu fikciu v rozpore s § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách. Odvolací súd poukázal, že dobrovoľná dražba nemusí slúžiť len na uspokojenie záložného veriteľa z predmetného zálohu, ale môže umožniť aj vlastníkovi predat' predmet dražby rýchlo a efektívne za čo najvýhodnejšiu cenu, preto je dôležité zabezpečiť na dražbe čo najväčší počet účastníkov (potenciálnych kupujúcich) a tým zabezpečiť čo najvyššiu cenu vydraženia. Zároveň zhodne s právnym záverom prvoinštančného súdu uzavrel, že vzdialenosť 336 km medzi miestom dražby a draženým rodinným domom predstavuje zásadný spôsob obmedzenej možnosti účasti na dražbe širokej časti potencionálnych záujemcov, čo má nepochybne vplyv aj na dosiahnutý výťažok z dražby. Porušením povinnosti podľa § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných sú žalobcovia dotknutí na právach, pretože neprimerané určenie miesta dražby znížilo možnosť reálneho dosiahnutia účelu dražby, čím došlo k naplneniu § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách.

18.2. Dovolací súd uvádza, že súdy nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom objasnili ako dospeli k záveru, že v danej veci došlo k naplneniu ustanovenia § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách pre porušenie § 11 ods. 1. Náležite vysvetlili prijaté závery vychádzajúc zo zásady viazanosti právnym názorom k určení miesta konania dražby, rešpektovali názor dovolacieho súdu. Zároveň dovolací súd primerane odôvodnil aplikáciu § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách. Zhrnutie odôvodnenia napadnutého rozsudku vrátane odôvodnenia uvedeného súdom prvej inštancie v ich relevantnej časti dáva dostatočnú odpoveď na uplatnenú podstatnú argumentáciu žalovanej 2/ v zmysle § 387 ods. 3 CSP. Hodnotiaca úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením (§ 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP). Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napádaného rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci v zásade nezakladá vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Do úvahy preto neprichádza ani relevantnosť námietky, že odvolací súd nedostatočným odôvodnením rozhodnutia dovolateľke znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

19. Dovolateľka namietala nesprávnu a reštriktívnu interpretáciu záväznosti zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/118/2017 odvolacím súdom resp. podľa názoru dovolateľky kasačné rozhodnutie nebolo záväzné.

19.1. Podľa § 455 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

19.2. Požiadavky na reflektovanie právneho názoru najvyššieho súdu zaujaté v tej istej právnej veci a vyjadrené v jeho zrušujúcom rozhodnutí sú pri následnom rozhodovaní odvolacieho súdu výrazne prísnejšie, než v prípade precedenčnej (judikátornej) záväznosti. Pre konanie po zrušení rozhodnutia dovolacím súdom platí bezvýnimčne zásada viazanosti a podriadenosti nižšieho súdu (odvolacieho alebo

prvostupňového) právnym názorom vysloveným dovolacím súdom. Kasačná (inštančná) záväznosť môže byť reflektovaná len bezpodmienečným rešpektovaním rozhodnutia najvyššieho súdu.

19.3. Samozrejme, ani viazanosť odvolacieho súdu právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v jeho kasačnom rozhodnutí nie je absolútna. V určitých prípadoch sa viazanosť právnym názorom neuplatní. K vymedzeniu týchto výnimočných prípadov, explicitne v zákone neuvedených, dospela postupným dlhoročným vývojom aplikačná prax a právna teória. Ide najčastejšie o prípad zmeny v skutkových zisteniach, ktoré tvorili základ zrušujúceho aj zrušovaného rozhodnutia, alebo prípad zmeny právnej úpravy, ku ktorej došlo po zrušovanom rozhodnutí, ale pred opätovným rozhodnutím odvolacieho súdu. Nie je tiež vylúčené, že odvolací súd rozhodne inak aj z dôvodu zásadného judikátorného posunu (napríklad reflektujúc niektoré rozhodnutie Európskeho súdneho dvora, alebo Európskeho súdu pre ľudské práva alebo ústavného súdu alebo najvyššieho súdu) v otázke, ktorá v čase rozhodovania dovolacieho súdu nebola celkom uspokojivo vyriešená. Vyskytujú sa však aj názory, podľa ktorých z povinnosti rešpektovať inštančnú záväznosť zrušujúceho rozhodnutia neexistujú žiadne výnimky (viď napríklad Bobek, Kühn a kol.: *Judikatura a právní argumentace*, Vydavatelství Auditorium, Praha, 2013, s. 364).

20. V danej veci dovolací súd uznesením z 28. januára 2020 sp. zn. 1Cdo/118/2017 rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 09. júna 2016 sp. zn. 5Co/750/2015 a rozsudok Okresného súdu Michalovce z 12. februára 2009, č. k. 20C/53/2008-120 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Michalovce na ďalšie konanie. Rozhodol tak majúci za to, že dovolanie je procesne prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP ohľadne nesprávneho právneho posúdenia súdmi nižšej inštancie v otázke či je súd povinný ex offio aplikovať právnu úpravu ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách na skutkový stav, ktorý vyplýva zo spisu ak sa žalobca takejto aplikácie výslovne nedomáha, hoci petit žaloby by takouto aplikáciou nebol nijako dotknutý. Tým zároveň posudzoval aj opodstatnenosť či neopodstatnenosť odklonu odvolacieho súdu od riešenia tejto otázky ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Po analýze záverov rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/100/2012, 3Cdo/401/2014, judikátu R 138/2014 konštatoval na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie a aj odvolací súd jednoznačne vedomosť o tom, kde sa nachádza rodinný dom (obec E., okr. Z.) a kde sa konala jeho dražba (mesto F.), čo predstavuje minimálnu vzdialenosť 336 km medzi miestom dražby a draženým rodinným domom, kde čas cesty za ideálnych podmienok trvá 5 hodín, čo zásadným spôsobom obmedzuje možnosť účasti na dražbe širokej časti potencionálnych záujemcov a tým znižuje aj potencionálny výnos z dražby. Absolútnu nevhodnosť zvoleného miesta dražby, na ktorom sa dohodli žalovaná 2/ a žalovaný 3/ v zmluve o vykonaní dobrovoľnej dražby z 11. februára 2008 (čl. VI. ods. 1) potvrdila aj dražba samotná, čo nakoniec aj bolo preukázané, keď sa dražby zúčastnil len jeden záujemca z okolia draženej nehnuteľnosti - žalovaný 1/ ktorý vydražil dom za najnižšiu cenu. So zreteľom na nepochybne zistenú skutočnosť, a to určenie miesta dražby, odvolací súd a tiež aj súd prvej inštancie neplatnosť dražby mali posudzovať aj z hľadiska (ne)splnenia zákonných predpokladov uvedených v § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách. Okresný a krajský súd právnu úpravu § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách na daný skutkový stav neaplikoval. Najvyšší súd už judikoval vo svojich rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/100/2012 a sp. zn. 3Cdo/401/2014, že ak je miesto dobrovoľnej dražby príliš vzdialené od draženej nehnuteľnosti, je to dôvod neplatnosti takejto dražby, pretože tým dochádza k zásadnému obmedzeniu účasti na dražbe. Nerešpektovanie týchto rozhodnutí znamenalo neopodstatnený odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

20.1. Nižšie súdy boli týmto právnym záverom (v zmysle kasačnej záväznosti) pri svojom ďalšom rozhodovaní viazané. Odvolací súd bol zhodne so súdom prvej inštancie právneho názoru, že určenie miesta dražby v meste F. podľa § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách vychádzajúc zo vzdialenosti draženej rodinného domu v obci E. od miesta dražby 336 km, časovo v trvaní cca 5 hodín, zásadným spôsobom obmedzila možnosť účasti na dražbe širokej časti potenciálnych záujemcov a tým znížila aj potenciálny výnos z dražby. Táto skutočnosť bola preukázaná tým, že dražby sa reálne zúčastnil len jeden záujemca z okolia draženej nehnuteľnosti a to samotný žalovaný 1/, ktorý úspešne vydražil dražený rodinný dom za najnižšiu cenu. Takto zistený skutkový stav založil neplatnosť dobrovoľnej dražby z dôvodu uvedeného § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách. Odvolací súd zároveň uviedol aj ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu v tejto otázke, citoval na vec

vzťahujúce sa pasáže rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/100/2012 (R 138/2014), 8Cdo/58/2018, 8Cdo/289/2019, 9Cdo/142/2019, z ktorej vyplýva že za neprimerané možno bez ďalšieho považovať také miesto konania dražby, v prípade dražby určenej na každodenné bývanie, ktorým je miesto vzdialené niekoľko sto kilometrov od miesta, v ktorom sa dražená nehnuteľnosť nachádza. Taktiež konštatoval, že porušením § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách bola strana žalobcov dotknutá na svojich právach v tom, že neprimerané určenie miesta dražby znížilo možnosť reálneho dosiahnutia účelu dražby.

20.2. Dovolací súd má za to, že konajúce nižšie súdy právne závery vyslovené v tejto veci v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/118/2017 pri svojom rozhodovaní plne zohľadnili. Nebolo preto možné stotožniť sa s dovolateľkou, že odvolací súd interpretoval zrušujúce dovolacie rozhodnutie nesprávne a reštriktívne. Práve naopak interpretáciu predostretú dovolateľkou možno vnímať len ako neprípustné nereflektovanie a úmyselné obchádzanie kasačnej záväznosti rozhodnutia najvyššieho súdu, z ktorého zreteľne vyplynul právny názor.

20.3. Dovolateľka tvrdila, že predložila dôkazy (uvedené v bode 16.5.) , ktoré zmenili skutkový stav natoľko, že nebolo možné bezvýnimočne trvať na aplikácii právneho názoru dovolacieho súdu.

20.4. Dovolací súd už v tejto súvislosti poskytol odpoveď (bod 16.6.) v čom spočíval určujúci skutkový záver, ktorý bol konštatovaný už v zrušujúcom uznesení dovolacieho súdu a tento zostal v ďalšom konaní nezmenený. Po zrušení veci nedošlo v konaní k zmene skutkových zistení, ktoré by boli odlišné od pôvodných výsledkov dokazovania.

20.5. V danom prípade z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by dôvodom pre dovolateľkou tvrdené nerešpektovanie záväzného právneho názoru dovolacieho súdu bola niektorá okolnosť, ktorá v zmysle právnej teórie a zaužívanej súdnej praxe dovoľuje odvolaciemu súdu výnimočne neriadiť sa kasačnou záväznosťou zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu a v ňom zaujatým právnym názorom dovolacieho súdu.

20.6. Odvolací súd (aj prvoinštančný súd) tak v prejednávanej veci pri opätovnom vydávaní napadnutého rozsudku postupoval v súlade s § 455 CSP a rešpektoval rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo zrušené jeho predchádzajúce rozhodnutie v tej istej veci. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, potom významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2Cdo/130/2011, 3Cdo/248/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012).

21. Dovolateľka pokračovala v posudzovaní zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu v tom smere, že argumentácia ustálenou súdnou praxou pôsobí voči žalovaným retrospektívne nespravodlivo a v rozpore s princípom právnej istoty ako aj ochrany legitímnych očakávaní Rozhodujúcou je podľa dovolateľky aj okolnosť, že v čase určovania miesta konania dražby v roku 2008 nebolo vydané ani jedno z rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktoré odkazoval odvolací a dovolací súd.

21.1. Právny názor dovolacieho súdu, ktorý bol vyjadrený v rozhodnutiach sp. zn. 4Cdo/100/2012, judikáte R 138/2014, 3Cdo/401/2014 treba aplikovať aj na daný prípad, i keď rozhodnutia najvyššieho súdu neboli vydané v čase rozhodovania konania dražby. Dovolací súd na vysvetlenie tohto konštatovania pripomína, že už v niektorých rozhodnutiach (8MCdo/4/2014, 3Cdo/233/2015, 3Cdo/223/2016, 3Cdo/57/2017, 3Cdo/198/2017) uviedol, že nový (judikátúrou nanovo, prípadne inak formulovaný) právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti. Súd, ktorý rozhoduje po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikátúrou už prekonaný názor. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Tým sa prípustné retrospektívne pôsobenie zmeny judikatúry líši od neprípustného retroaktívneho pôsobenia právnych noriem.

21.2. Zároveň sa žiada uviesť, že rozhodovanie v súlade so zjednotenou judikátúrou zabezpečuje jednotnú interpretáciu právnej úpravy v rovnakých alebo analogických prípadoch, čím sa právna istota, ako aj predvídateľnosť rozhodovania súdov práve zvyšuje (obdobne IV. ÚS 449/2024, I. ÚS 615/2024).

22. Napokon sa žiada pripomenúť, že zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu z 28. januára 2020 sp. zn.

1Cdo/118/2017 napadla žalovaná 2/ ústavnou sťažnosťou, ktorú ústavný súd odmietol uznesením z 16. septembra 2021 sp. zn. III. ÚS 500/2021. Ústavný súd uviedol, že najvyšší súd napádané uznesenie odôvodnil spôsobom, ktorý ústavný súd s ohľadom na okolnosti danej veci nepovažuje za arbitráry, neprímerane formalistický či zjavne odporujúci zákonu.

23. Dovolateľka prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP odôvodňuje aj postupom odvolacieho súdu vo vzťahu k aplikácii § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách.

23.1. Takáto dovolacia argumentácia ale nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani po 01. júli 2016 (po prijatí nového procesného kódexu) nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP a do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, resp. s jej právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

24. So zreteľom na uvádzané dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovanej 2/ nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

25. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom, rozhodovaná rozdielne.

26. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

27. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP. K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

28. Dovolací súd posudzujúc prípustnosť dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods. 1 CSP v súlade s § 432 CSP v spojení s § 124 CSP (I. ÚS 51/2020), v snahe autenticky porozumieť textu

dovolania (IV. ÚS 15/2021, I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) dospel k záveru, že dovolateľka namietala riešenie otázky kumulatívneho splnenia podmienok určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej práce dovolacieho súdu. V rámci dovolacieho prieskumu preto dovolací súd posudzoval, či napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Podľa názoru dovolateľky na určenie neplatnosti dražby nestačí len samotné porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ale v konaní musí byť žalobcami preukázaná reálna ujma a príčinná súvislosť medzi konkrétnym porušením zákona o dobrovoľných dražbách a touto reálnou ujmov. V tejto súvislosti poukázala na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/66/2019, 7Cdo/481/2014 a 5Cdo/117/2018.

29. Podľa § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách v znení účinnom v čase konania dražby, miesto, dátum a čas začatia dražby musia byť určené dražobníkom po dohode s navrhovateľom dražby tak, aby nebola obmedzená možnosť účasti na dražbe.

30. Podľa § 21 ods. 2 veta prvá zákona o dobrovoľných dražbách v prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby.

31. V uznesení z 28. augusta 2020 sp. zn. 6Cdo/66/2019, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 9/2021 veta druhá právnej vety, najvyšší súd judikoval: „Predpokladom úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby nie je len to, že boli porušené ustanovenia zákona, ale aj to, že žalobca bol práve porušením týchto ustanovení fakticky dotknutý na svojich právach. Obidva uvedené predpoklady musia byť splnené súčasne. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno na ich preukázanie v tomto prípade zaťažuje žalobcu“.

31.1. V danom prípade dôvodom určenia neplatnosti opakovanej dobrovoľnej dražby konanej dňa 28. marca 2019 bolo okrem iného porušenie ustanovenia § 11 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách z dôvodu zverejnenia oznámenia o konaní dobrovoľnej dražby na úradnej tabuli súdu a v periodickej tlači v lehote kratšej ako 15 dní. Uvedená skutočnosť nebola v konaní sporná, lebo súdy nižšej inštancie pri posudzovaní tohto dôvodu namietanej neplatnosti vychádzali z pripojených doručení, ktorú skutočnosť nerozporovala ani dovolateľka. V podstate k namietanému posúdeniu „závažnosti“ porušenia povinnosti vyplývajúcej z § 11 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách, dovolací súd sa nestotožnil s prezentovaným názorom žalovanej v otázke posúdenia porušenia povinnosti vyplývajúcej zo zákona o dobrovoľných dražbách ako nie závažného. Z normatívneho textu uvedeného ustanovenia nevyplýva, posudzovanie povinnosti zverejnenia oznámenia o konaní dobrovoľnej dražby na úradnej tabuli obce a v periodickej tlači v kratšej lehote ako zákonnej lehote najmenej 15 dní vopred ako závažné, alebo menej závažné. Úspešnosť dobrovoľnej dražby s prihliadnutím na cieľ, ktorý sa ňou sleduje (§ 2 písm. a) zákona o dobrovoľných dražbách) je závislosť od podmienok, za akých je vykonávaná. Jednou z týchto podmienok je aj dostatočná informovanosť čo najširšieho okruhu osôb o jej konaní, a tiež vhodne určené miesto, dátum a čas tak, aby sa dražby mohli zúčastniť všetci potencionálne záujemcovia o draženie, rovnako ako verejnosť. Uvedená povinnosť slúži pre transparentnosť dražby a pre dosiahnutie čo najväčšieho počtu účastníkov s tým, že okrem porušenia zákona o dobrovoľných dražbách je potrebné aj reálne dotknutie práv žalobcu tak, ako to vyplýva z vyššie uvedených judikátov R 88/2021 a R 9/2021 (bod 32. a 33. odôvodnenia). Žalobca 1/ v konaní namietal porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy, porušenie práva na obydlie zaručeného čl. 21 ústavy a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Dôvodil, že ochrana obydlia a ochrana vlastníctva sú garantované ústavou. Podľa jeho názoru sa mala dobrovoľná dražba striktne uskutočniť v súlade s každým ustanovením zákona o dobrovoľných dražbách v spojení s ustanoveniami zákona č. 182/1993 Z. z. Odvolací súd v odôvodnení poznamenal, že žalobca 1/ ako pôvodný vlastník je osobou, ktorá môže byť na svojich právach dotknutá, pretože nezverejnenie oznámenia o konaní dobrovoľnej dražby na úradnej tabuli obce, znižuje možnosť reálneho dosiahnutia uvedeného účelu dražby. Dôvody žalovanej 2/ uvádzané v odvolaní, prípadne v jej následnom vyjadrení považoval odvolací súd len za polemiku so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie.

32. Z označeného rozsudku najvyššieho súdu zo 04. novembra 2015 sp. zn. 7Cdo/481/2014 vyplýva, že

dovolací súd k otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách uviedol, že „zákon o dobrovoľných dražbách poskytuje ochranu vlastníkovi predmetu nehnuteľnosti resp. dlžníkovi záložného veriteľa v rozsahu informačnej povinnosti dražobníka o skutočnosti, že došlo k vyhláseniu konania dražby v ustanovení § 17 ods. 5 písm. a) zákona o dobrovoľných dražbách, nakoľko je jednou z osôb, ktorým má dražobník povinnosť zasielať oznámenie o dražbe. Nedoručením oznámenia o opakovanej dražbe miestne príslušnému správcovi dane, nedošlo k dotknutiu práv žalobcu. I keď by mal dražobník vedomosť o pohľadávke správcu dane z nehnuteľnosti voči žalobcom v čase uskutočnenia rozvrhu výťažku dražby, táto pohľadávka správcu dane by uspokojovaná nebola, keďže z výťažku dražby neboli plne uspokojené ani pohľadávky so skorším podaním. Akékoľvek porušenie zákona o dobrovoľných dražbách nie je dostatočným dôvodom na určenie neplatnosti dražby, ale relevantné je len také porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ktorým je zároveň osoba aj dotknutá na svojich právach. Nedoručenie oznámenia o dražbe správcovi dane z nehnuteľností je, za skutkového stavu preukázaného v konaní, bez právneho významu vo vzťahu k žalobcom“.

33. Z rozsudku najvyššieho súdu z 22. apríla 2021 sp. zn. 5Cdo/117/2018 (okrem iného) vyplýva, že posúdenie nastolenej právnej otázky podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP „či nedoručenie znaleckého posudku dovolateľovi v lehote podľa § 12 ods. 4 zákona č. 527/2002 Z. z., je takým podstatným porušením práva dovolateľa (ako pôvodného vlastníka draženej nehnuteľnosti), ktoré má za následok neplatnosť dobrovoľnej dražby v zmysle § 21 zákona č. 527/2002 Z. z. Dovolateľ nepreukázal, že bol na svojich právach v súvislosti s porušením citovaných ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z. aj skutočne dotknutý, a to zásadným spôsobom. Právo namietať doručený znalecký posudok dovolateľ do konania dražby nevyužil a z okolností prípadu ani nevyplyva, že tak mal v úmysle urobiť. Dovolateľ pri obrane svojich práv nepostupoval aktívne, pretože ak si bol vedomý toho, že lehota desiatich pracovných dní podľa § 12 ods. 5 zákona č. 527/2002 Z. z. mu neuplynula, či už v deň konania dražby alebo po nej, mohol svoje právo využiť a ohodnotenie predmetu dražby namietať. Napokon ani v priebehu celého súdneho konania netvrdil, že túto námietku chcel podať. Pozornosti dovolacieho súdu neušlo, že odvolací súd danú lehotu počítal nesprávne ako lehotu desiatich kalendárnych dní (bod 22. odôvodnenia), uvedené ale na jeho rozhodnutí nič nemení. Na tomto mieste dovolací súd zároveň poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu z 28. augusta 2020 sp. zn. 6Cdo/66/2019, ktoré bolo prijaté ako judikát na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu 30. marca 2021 a podľa ktorého predpokladom úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby nie je len to, že boli porušené ustanovenia zákona, ale aj to, že žalobca bol práve porušením týchto ustanovení fakticky dotknutý na svojich právach. Obidva uvedené predpoklady musia byť splnené súčasne. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno na ich preukázanie v tomto prípade zaťažuje žalobcu. V súdnej veci preto nie sú námietky dovolateľa v tomto smere spôsobilé privodiť záver dovolacieho súdu o takom závažnom porušení ustanovení zákona č. 527/2002 Z. z., ktoré by mali za následok ujmu na práva dovolateľa“.

34. Dovolací súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu súdmi nižších inštancií, ktorým je viazaný (§ 442 CSP), porovnal právne závery, na ktorých v napadnutom rozsudku založil svoje rozhodnutie odvolací súd s podstatou záverov dovolacieho súdu vyjadrených v rozhodnutiach uvádzaných vyššie a dospel k záveru, že súdy nižších inštancií nevybočili z premís stanovených ustálenou rozhodovacou praxou pre posudzovanie kumulatívnych predpokladov pre určenie neplatnosti dražby.

35. Pre rozhodnutie o neplatnosti dražby nepostačí samotné porušenie niektorého ustanovenia zákona, ale musí ísť o také porušenie, ktorého následky sa negatívne prejavili vo sfére subjektívnych práv osoby namietajúcej porušenie. To znamená, že tu musí existovať príčinná súvislosť medzi porušením niektorého z ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby. Úlohou súdu v konaní vo veci samej je posúdiť, či tvrdené porušenie zákona zasiahlo nepriaznivo do práv žalobcu a tak spôsobilo neplatnosť dražby. Zároveň platí, že obidva predpoklady (kvalifikované porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách a porušenie práv žalobcu) musia byť splnené súčasne.

36. V preskúmvanej veci odvolací súd postupoval správne, keď na základe tvrdení žalobcov

posudzoval, či bol porušený zákon o dobrovoľných dražbách, teda či bol splnený jeden zo základných predpokladov pre vyhovieť žalobe. Dospel k správne mu záveru, podľa ktorého vzdialenosť 336 km medzi miestom dražby a draženým rodinným domom zásadným spôsobom obmedzila možnosť účasti na dražbe širokej časti potenciálnych záujemcov (bod 44. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Odvolací súd sa súčasne zaoberal vecou aj z hľadiska, či išlo v okolnostiach danej veci o také porušenie zákona, ktorým boli zároveň žalobcovia resp. pôvodní bezpodieloví spoluvlastníci aj reálne dotknutí na svojich právach a teda, či je naplnený aj druhý predpoklad úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby. Odvolací súd dospel k záveru, že uvedené potom znížilo možnosť reálneho dosiahnutia predat' rodinný dom za čo najvýhodnejšiu cenu (bod 43. a 45. odôvodnenia napadnutého rozsudku), ktorý záver predpokladá, že medzi kvalifikovaným porušením § 11 ods. 1 zákona o dobrovoľných dražbách a vznikom ujmy na právach žalobcov je príčinná súvislosť.

37. Podľa názoru dovolacieho súdu sa tak odvolací súd riešením dovolacej otázky nastolenej žalovanou 2/ neodklonil od podstaty všeobecných právnych záverov dovolacieho súdu uvedených v rozhodnutiach, ktoré boli citované v bodoch 31. až 33. Nosné dôvody (ratio decidendi) oboch nižších súdnych rozhodnutí, na základe ktorých bola určená neplatnosť dražby nie sú v kolízii s právnymi závermi zodpovedajúcimi ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Odvolací súd o nastolenej právnej otázke (s meritórnym významom pre jeho rozhodnutie) rozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu a teda napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

38. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovanej 2/ nevyplýva ani z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP, preto procesne neprípustné dovolanie žalovanej 2/ v tejto časti odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP.

39. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 CSP, a preto v súlade s ustálenou súdnou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (sp. zn. 4Cdo/144/2019, 9Cdo/154/2021).

40. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

41. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.